

dende Egne disse Baner. Jeg vil ogsaa forvente og gaa ud fra, at de en Gang kommer. Men det forekommer mig, at der var nogen Grund til at vente, til først at løse de vigtigste og store Opgaver og saa siden se, om vi ogsaa kan overkomme og faa Raad til de andre. Hvis de paa-gældende Egne vil bygge disse Baner uden Statstilskud, vil jo ingen kunne indvende noget derimod, men forlanges der, at Halvdelen skal gives i Statstilskud, synes jeg, navnlig i Betragtning af, at Statsbanerne ikke arbejder med noget som helst Overskud, men endogsaa har Underskud, at der var nogen Grund til at behandle denne Del af Jernbanepolitikken med en vis Varsomhed. I det Lovforslag om Privatbaner, som er fremsat, er der ogsaa en Tendens til stadig at yde mere og mere fra Statens Side. Hvis jeg forstaar Forslaget, skal der for Horsens—Tørring-Banens Vedkommende ikke alene ydes Halvdelen af Udgifterne til Nyanlæg, men ogsaa Halvdelen af det nye Selskabs Overtagelse af det gamle Selskab. Det minder næsten om visse Aktieselskabsoperationer, som ikke er yndede her i Rigsdagen. I øvrigt finder jeg, det er fuldkommen rigtigt, at man, naar man vil gøre noget ved Tørring-Banen, saa ser at komme bort fra Smalsporethed og gaa over til brede Spor. Disse smalle Spor med alle deres Omladningsvanskeligheder burde vi egentlig være kommet bort fra; vi burde have ensartet Sporvidde. Jeg synes, en lignende Betragtning kunde gøres gældende for Bryrup-Banen. Hvis man bestemmer sig for Forlængelsen fra Bryrup til Silkeborg, bør man vistnok ikke gøre det, forinden man er klar til at omdanne Bryrup-Banen fra smalsporet til bredsporet.

Ud fra de Betragtninger, jeg her har gjort gældende, skal jeg ikke fordybe mig videre i Privatbanerne. Vi har jo en lang Række Baneanlæg paa den gældende Jernbanelov, der formentlig skal fuldendes, før disse Baner overhovedet kan komme i Betragtning, og mig forekommer det derfor, at det ikke har Hastværk med disse Privatbaner; dem er der Tid nok til at tænke paa. Derimod erkender jeg, at det har Hastværk med de store Foranstaltninger, med Dobbeltsporene og Storstrømsbroen. Jeg er noget mindre sikker med Hensyn til Færgefarten, men jeg tillader mig at tage Ordet for, at man uden at afvente Løsningen af Færgefartsspørgsmaalet allerede nu skrider til en bedre Udnyttelse af Kalundborg—Aarhus-Ruten

for Persontrafikken. Det vil sikkert bedre kunne gøres med Dampskibe, og der er i og for sig ikke det fjerneste i Vejen for — det kræver ikke nye Anlæg eller store Udgifter for Staten — at skride til en Dobbeltforbindelse paa Kalundborg—Aarhus-Ruten.

I øvrigt skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag, som indeholder saa meget værdifuldt, til hurtig Fremme i det Udvalg, der vel bliver nedsat.

Mølgaard-Nielsen: Jeg vil begynde med at sige den højtærede Minister Tak for Forslaget om Videbæk—Skive-Banen. Som ærede Medlemmer ved, er denne Bane krævet adskillige Gange, og jeg har ogsaa krævet den i Aar. Men jeg vil indrømme, at Ministeren har haft en vis Begrundelse for ikke at komme med den før. Udvalget fra i Fjor skrev i sin Beretning, at eftersom der var nedsat en Mergelbanekommision, maatte man vente paa dens Betænkning, før man kunde fremme Sagen videre i Udvalget, og derfor havde Ministeren nogen Anledning til at holde denne Bane lidt tilbage. Men han kommer altsaa nu med den og udtaler i Anmærkningerne til Lovforslaget, at da Trangen til Banen er saa stor, og Ønskerne om at faa den behandlet nu er saa stærke, har han ikke villet tilbageholde den længere, og jeg vil ogsaa udtale Ønske og Haab om, at det maa kunne lykkes at faa den ført igennem. Forslaget er indé paa den samme Tanke som i Fjor. Det er jeg mindre glad ved, og der er ingen, der er glad ved det; vi er ængstelige for, at det ikke kan føres igennem. Jeg tænker paa, at Banen skal drives ved Privatdrift. Men hvis Rigsdagen skulde blive ved det, der hidtil er blevet anset for at være det rigtige, at den skal være Statsbane, saadan som det er vedtaget for Stykket Videbæk—Skjern, haaber jeg, at Ministeren ikke vil stille sig hindrende i Vejen for, at det maa blive ført igennem Tinget i Aar.

Der er to gamle Stationsbyer, som Banen kommer til at berøre. Det er ganske vist, som nævnt, ikke for deres Skyld, at vi bygger Banen, det er for at betjene den omliggende Egn, det store banetomme Rum, men der er dog ogsaa et vist Hensyn at tage til disse Stationsbyer. Rigsdagen har hidtil taget Hensyn til, at den ene Købstad ikke maatte forurette den anden ved at berøve den noget af dens Opland, og jeg mener, at et lignende Hensyn maa tages overfor Stationsbyer paa Landet. Jeg tror ogsaa, det er en af